

Bánh Trung Thu Nhân Thịt, Bánh Thuận Tử

Contents

Bánh Trung Thu Nhân Thịt, Bánh Thuận Tử	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	4
3. Chương 3	5
4. Chương 4	7
5. Chương 5	8
6. Chương 6	11
7. Chương 7	13
8. Chương 8	14
9. Chương 9	16
10. Chương 10	18

Bánh Trung Thu Nhân Thịt, Bánh Thuận Tử

Giới thiệu

Edit: Tam Quân – BDSN Độ dài: 10c Thể loại: gốc manh tham ăn thụ X ôn nhu công, sinh tử văn, huyền huyền, nhân t

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/banh-trung-thu-nhan-thit-banh-thuan-tu>

1. Chương 1

Edit: Tam Quân

Cao Bính là lão tam trong nhà, cha nường y đều là nông dân, nhiều năm làm nông nên chẳng biết chữ nghĩa gì nhiều, để dễ nhớ dễ viết, bèn dùng Thiên Can đặt tên cho con cái.

Đại tỷ y – Cao Giáp sớm lập gia đình, tú tài kia cũng thật không chịu thua kém, đi thi tranh được công danh, đảm đương một chức quan không nhỏ không lớn. Cao Giáp tốt xấu cũng thành quan phu nhân, ra vào đều có kiệu rước người khiêng, khi về nhà mẹ thăm viếng đều làm cha mẹ nở mặt nở mày, quê nhà đều nói Cao thị có số vượng phu, là hiền thê giỏi giang này nọ. Cái tên Cao Giáp quá khó hợp quan phu nhân, thành ra chồng nàng mới lấy chữ “gia”, là đồng âm của chữ giáp trong “Kiêm gia thương thương” làm tên cho nàng, ý cầu tiến tới.

Nhị ca Cao Ất lại thích vũ đạo lộng thương, dũng khí nhiệt huyết, hơn mười tuổi liền vào quân đền nợ nước.

Hình như đi theo một tướng lĩnh không tề, trận trận chiến thắng, anh dũng giết địch nên dành không ít quân công, thế nên lên được chức tham tướng. Tân niên hàng năm, hần đều dẫn theo vị tướng vị quân đó về nhà ăn Tết, trên bàn tiệc luôn gọi Cao Ất thành “Cao Doanh”, nói rằng tên này rất tốt, giúp hần lãnh binh đều thắng trận trở về.

Về phần Cao Bính, y không muốn đọc sách khảo công danh, cũng không muốn tòng quân chặt đầu tắm máu, mà chọn làm thương nhân buôn bán. Bởi y khôn khéo lại chuyên cần học tập, có thể chịu khổ, có được giãn được, chăm chỉ phấn đấu mười năm, cũng coi như một lão bản nhỏ của cửa hàng bánh ngọt, trở thành phú thương bánh ngọt. Có thể nói là chỉ cần có trăn, nhất định sẽ có “Bánh ngọt Cao Ký” nhà y. Cách trang trí và hình thức kinh doanh cửa hàng cũng tùy theo trình độ náo nhiệt phồn hoa của địa phương mà có chỗ bất đồng.

Một ngày nọ, Cao Bính đi khảo sát cửa hàng mới khai trương, thuận tiện du sơn ngoạn thủy một phen, vừa đi là tới gần thị trấn Thanh Vân Sơn. Theo dân bản địa, trên núi này có đầy hồ tiên và hồ yêu, là cả một đại gia đình. Vì khẩn cầu hồ tiên phù hộ bình an quanh vùng, cũng vì mong hồ yêu đừng tới sinh sự, bởi nên hợp lực lập một tòa Hồ Tiên Miếu dưới chân núi, bên trong luôn bày đầy cống phẩm.

Lần đầu tiên Cao Bính thấy có miếu Hồ tiên nhang khói thịnh vượng tới vậy, có thể nói là mở rộng tầm mắt, nghĩ thầm không bằng đem bánh ngọt dâng lên cúng bái, dính chút hương khói rồi hần mang về, cũng có thể xin ít may mắn và bình an. Vì vậy, y bèn đặt bánh lên một cái mâm trên bàn thờ, hai tay chấp thành chữ thập mà xá mấy xá, ấy rồi đi loanh quanh một hồi.

Thuận Tử thường xuyên xuống miếu dưới chân núi ăn uống này nọ. Nay vừa vào miếu đã ngửi thấy mùi hương thật đặc biệt, hình như là bánh ngọt, lại không quá giống những món bánh mà hần từng ăn qua. Thuận Tử phát hiện mâm bánh trên bàn thờ, hai mắt tỏa sáng, lĩnh lên bàn, hai ba cái đã ăn sạch bánh ngọt. Bánh xốp giòn mà không dầu mỡ, nhân rất đặc biệt, đúng y khẩu vị hần nhé. Thuận Tử hài lòng vuốt bụng, ăn no một bữa thì ngủ thôi.

Chờ Cao Bính quay lại lấy bánh ngọt thì bánh còn đâu nữa, chỉ có bé bánh trôi mập ú màu nâu đang co tròn trong mâm, tứ chi chống vó mà ngáy khò khò, bên mép còn dính ít vụn bánh đấy. Cao Bính ngẩn người rồi cười rộ lên. Nơi này là miếu Hồ Tiên, bé bánh trôi hồ nằm đấy phải là điềm lành. Vì vậy, Cao Bính bèn ôm bánh trôi về nhà, từ nay về sau bắt đầu chuỗi ngày quyến rũ và bị quyến rũ.

= = = = =

Thiên can: Thiên can hay còn gọi là Can Chi, Thiên can được chia làm 10 Thiên can như sau: Giáp, Ất, Bính, Đinh, Mậu, Kỷ, Canh, Tân, Nhâm, Quý. Theo thứ tự đó là ẩn chứa quá trình của vạn vật từ lúc manh nha đến khi trưởng thành, hưng vượng cho đến khi lụi tàn và tiêu tan. (Bạn có thể seach gg nếu có hứng thú nhiều hơn)

Kiểm gia thương thương: Kiểm gia thương xuất phát từ một câu trong ‘Kiểm gia’. Kiểm gia là một loài thực vật, được gọi cỏ lau. Kiểm là cỏ lau chưa ra bông, gia là cỏ lau mới mọc. ‘Kiểm gia’ là một bài thơ miêu tả sự ngưỡng mộ sâu đậm và sự phiền muộn cầu mà không đến đối với người trong lòng. Trích từ ‘Kính Thi – Quốc Phong – Tần Phong’

Hán:

， ． ， ． ， ． ， ．

， ． ， ． ， ． ， ．

， ． ， ． ， ． ， ．

Phiên âm:

Kiên gia bạc phơ, bạch lộ vi sương. Vị y nhân, ở thủy nhất phương. Tổ hồi từ chi, nói trở thả trường. Tổ du từ chi, uyển ở trong nước ương.

Kiên gia um tùm, bạch lộ vị hi. Vị y nhân, ở thủy chi mi. Tổ hồi từ chi, nói trở thả tể. Tổ du từ chi, uyển ở trong nước trì.

Kiên gia thả thả, bạch lộ vị dĩ. Vị y nhân, ở thủy chi sĩ. Tổ hồi từ chi, nói trở thả bên phải. Tổ du từ chi, uyển ở trong nước chỉ.

Dịch nghĩa:

Cổ lau dầy đặc lại xanh um, sương sớm long lanh kết thành sương. Dáng ai đứng đó cạnh bờ sông, tìm ta hắt lắt bóng người. Ngược dòng tìm nàng, đường hiểm trở xa xôi. Thuận nước tìm nàng, tựa ngay giữa dòng nước đó.

Cổ lau tươi tốt dầy lại dầy, sương sớm long lanh vẫn chưa tan. Dáng ai đứng đó cạnh bờ sông, tìm ta hắt lắt bóng người. Ngược dòng tìm nàng, đường gồ ghề gian nan. Thuận nước tìm nàng, tựa ngay trong thác nước.

Cổ lau mảnh mảnh cây nối cây, giọt sương óng ánh tựa như lệ. Dáng ai đứng đó cạnh bờ sông, tìm ta hắt lắt bóng người. Ngược dòng tìm nàng, đường gian nguy quanh co khúc khuỷu. Thuận nước tìm nàng, tựa ngay trong bãi (cù lao).

Trình độ của tại hạ có hạn, chỉ có thể dịch nghĩa, còn thơ thì... ha ha ha (*' *)

Quyển dương: Nuôi nhốt

2. Chương 2

Edit: Liễu Quân

“Đến đây ăn bánh nào.”

Cao Bính nuôi Thuận Tử được một thời gian, phát hiện bé hồ ly này đặc biệt thích ăn. Thời thời khắc khắc đều chờ y cho ăn, đặc biệt là bánh ngọt trong cửa hàng của y. Mỗi khi y mang bánh trong cửa hàng về, hai mắt bé Tròn nhà y đặc biệt sáng, cái đuôi xù lông vẫy mạnh hơn mấy lần, móng mập lạnh lẽo chộp lấy một vốc bánh đầy ụ về, và chén sạch.

Hạ nhân trong phủ đều nói, con hồ ly này rất thông tuệ, không ai cho ăn cũng biết tự chạy vào bếp kiếm ăn, lại không kén chọn, chỉ cần là đồ ăn thì đều cho vào bụng được hết, ăn gì cũng không sao. Thuận Tử ăn no sẽ tìm nơi ấm áp thoải mái mà đánh một giấc. Có đôi khi là một bụi cỏ nào đó trong đình, nơi có thể vừa phơi nắng vừa có gió mát. Có đôi khi lại chọn chui vào trong chăn dày nệm ấm mà ngủ. Có một lần, Cao Bính còn tìm thấy Thuận Tử đang ngủ say sưa trong gương tơ lụa.

Nếu còn chưa tìm được nó, chỉ cần hô: “Tiểu hồ ly, ăn bánh!”, hồ ly sẽ dùng tốc độ nhanh nhất chạy tới trước mặt người. Mỗi khi thấy hần dùng bốn cái chân ú nu sắp thoát khỏi tầm nhìn lắc la lắc lư mà chạy, Cao Bính đều cảm thấy thiết đáng yêu. Người trong phủ thì vỗ ngực cho rằng, con hồ ly này vừa ngoan vừa *thảo hỉ**.

Nhưng Thuận Tử không ăn cay. Đó là chuyện bọn họ mới biết được gần đây. Ngày đó, nó chạy tới nhà bếp kiếm ăn. Nữ đầu bếp cho nó một ít củ sen kho. Chỉ loáng cái, Tròn đã ăn xong. Chốc sau, nó lăn lộn ra đất, rồi vùng chân xông ra ngoài, hình như tìm nước uống.

Thuận Tử phải tìm lâu lắm mới ra một hồ nước sạch, dút mỏ xuống uống, ai dè quá tròn nên lăn đùng xuống hồ. Nó cố đập mấy cái rồi... chìm.

“Người đâu! Tiểu hồ ly chết đuối rồi! Tiểu hồ ly chết đuối rồi!”

Người trong phủ bị dọa nói không nên lời, chỉ có Cao Bính là bình tĩnh dị thường. Từ khi y thấy con hồ ly này trên mâm là biết, nó không phải một con hồ ly thông thường. Xem ra, y đại khái ôm phải một tiểu hồ tiên từ trong miếu hồ tiên về rồi đây.

“Oa oa oa... Cay quá đi... Khụ khụ... khụ... Đáng sợ quá... Nước sâu thiệt sâu... Oa oa oa...”

Tôi tớ biết bơi nhảy xuống vớt lão gia và “thú cưng” của lão gia nhà bọn họ lên bờ. Thiếu niên hồ ly vẫn còn ôm lão gia của bọn họ khóc, thoát nhìn bị dọa không nhẹ.

Cao Bính ôm hần, ngồi xuống cạnh ao, tay thì vỗ về lưng hần trấn an, mắt thì ngắm hần. Thiếu niên có gương mặt no tròn, hai gò má đầy đặn, cánh tay cũng béo ú, sờ vào vừa mềm vừa thích, toàn thân trắng trắng tròn tròn. Bờ môi vì cay của hần bị sưng lên, cứ liên tục lè lưỡi kêu cay, đôi mắt to em dụi vừa như

vô tội lại vừa sợ, nước mắt rưng rưng trên vành mắt đỏ bừng. Hai tay hắn cứ vòng chặt trên cổ y, bảo sao cũng không chịu buông.

Cao Bính dùng một tay rảnh ra thế, người hầu lập tức chạy đi lấy bánh ngọt. Giấy dầu vừa mở, thiếu niên ngửi thấy mùi bánh lập tức dừng khóc. Cao Bính bèn cầm một khối, đưa lên miệng hắn.

“Đến ăn bánh nào.”

Thiếu niên thì thoải mái ăn bánh, Cao Bính thì bận rộn hỏi han. Chỉ trong chốc lát, y đã tra rõ rõ ràng rằng tính danh gia thế bối cảnh thứ mấy sở thích địa vị gia đình vân vân của Thuận Tử.

“Ăn ngon không?” Cao Bính dứt miếng bánh, cười hỏi.

“Ăn ngon!”

“Vậy em ở lại đây để ta nuôi em nhé!”

Thuận Tử nghiêng đầu suy nghĩ chốc lát, thấy không tệ, liền cười hì hì mà đồng ý luôn. Tam ca nếu biết đệ đệ mình chỉ vì ăn mấy miếng bánh mà bán mình, đại khái sẽ vỗ nát thêm cái bàn nữa mất.

----- o0o -----

Chú thích

**Thảo hỉ*: Đòi niềm vui, khiến người ta thấy yêu thích

===== o0o =====

Lời người biên tập: Trong truyện có hai chữ đồng âm, là Bính trong “Cao Bính” và bánh trong “bánh ngọt”. Cho nên về sau sẽ xuất hiện vài lỗi chơi chữ khá hay ho //v Mọi người có thể để ý trước, tới đó mình sẽ chú thích lại = v =

3. Chương 3

Edit: Liễu Quân

Thuận Tử chưa bao giờ hưởng thụ qua cảm giác được nâng trong lòng bàn tay, vĩnh viễn được coi là ưu

tiên nhất. Cao Bính lại là người đầu tiên cho hắn biết cảm giác kỳ diệu đó. Đói, nam nhân lập tức truyền lệnh mang bánh ngọt lên, khát thì có nước đường hoặc nước trà để uống, mệt, cứ co lại thành nắm rồi ngã vào ngực nam nhân mà ngủ. Hơn nữa, dù hắn có nằm trên vai hay trong khuỷu tay nam nhân thì Cao Bính cũng chưa bao giờ ngại hắn nặng.

Hắn vẫn luôn cảm thấy nguyên hình của mình mập mạp như trái bóng, hình người cũng không tinh tế xinh đẹp như các huynh đệ tỷ muội, còn thường bị cười nhạo là mập như heo! Chỉ có Cao Bính nói hắn béo ú dễ nhìn, ôm còn mềm còn thích. Được khen như vậy, đến cả hắn cũng thấy mình như mỹ lệ lên hồi nào không hay. Không còn là một con yêu hồ vừa béo vừa vô dụng nữa.

Cao Bính thích dẫn hắn ra cửa hàng. Có đôi khi, nam nhân sẽ tự mình chưởng quỹ. Lúc ấy, y sẽ đặt hắn ở cạnh, bày đầy điểm tâm ở trước mặt hắn, để hắn ăn cho đủ. Cao Bính cười nói hắn là cáo chiêu tài của cửa hàng nhà y. Mọi người mà nghe hắn là linh hồ được mang về từ miếu hồ tiên, thấy hình thể viên mãn của hắn, lại thấy cảnh hắn ăn bánh vui quên trời đất thì càng muốn xuất tiền. Bánh mà cả linh hồ còn thích thì sao có thể không ăn?!

Lần đầu tiên trong đời, Thuận Tử mới biết mình cũng có thể làm bảo vật, có thể có ích tới vậy. Đây là những tháng ngày mà chính hắn còn không dám mơ.

Tư tâm, Cao Bính rất thích thơm bé ú Thuận Tử, xoa bụng hắn, hoặc là bóp cái mông ú ị của hắn. Mỗi khi nam nhân làm vậy, Thuận Tử cảm thấy có cảm giác rất kỳ, ngực nóng lên, nơi bị sờ cũng nóng, thật hy vọng nam nhân cứ làm vậy mãi thôi.

Cao Bính còn có thể ăn diện cho hắn, để hắn mặc loại vải thoải mái cao cấp nhất, dẫn hắn ra ngoài chơi, hoặc tham gia các tiệc rượu. Lúc giới thiệu với những người trong tiệc, thường nói hắn là thân đệ bảo bối của y, loại bảo bối mà nhất định phải thời thời khắc khắc mang theo bên mình ấy.

Thuận Tử thính tay, kỳ thực hắn còn nghe người ta dò hỏi Cao Bính về thân phận của hắn trong góc tối, thậm chí còn suy đoán rằng hắn là nô lệ trên giường mà nam nhân nuôi, còn nói gì mà mượn chơi này nọ. Mỗi khi như vậy, nam nhân luôn cười tao nhã sẽ sùng sộ lạnh lùng mà phản bác và cự tuyệt, rồi bỏ mặc kẻ không đứng đó để trở lại bên cạnh hắn, hỏi hắn ăn no chưa? Chơi vui không? Ấy rồi dẫn hắn về nhà luôn.

Ừ, nhà! Hắn nghĩ, chỉ cần được ở cạnh nam nhân thì dù có làm thú nuôi của y, cái “nhà” đó cũng ấm áp khiến hắn quyến luyến.

Uầy, trên núi có nhiều huynh đệ tỷ muội như vậy, có hắn hay không cũng không có vấn đề gì đâu nhỉ? Chắc vậy! Dù hắn không biết nam nhân có thể cho hắn ăn ngon ngủ no bao lâu, nhưng hắn thật rất thích cảm giác được cưng chiều như vậy.

Tam ca không hay ho gì hết nên lật cả mái nhà Kỳ phủ lên mà tìm hắn, lần lượt răn dạy gần hồi từng đứa huynh đệ tỷ muội nào đó một phen. Khi biết được hắn đang ăn ngon ngủ no ở chỗ nam nhân nào đó... Tam ca tặc mao rồi! Hoàn toàn tặc mao rồi!!

4. Chương 4

Edit: Quân

“Người ngon lắm... Bỏ nhà đi mười mấy dặm cũng không thông báo một tiếng. Trên dưới cả nhà đều vì người mà lo lắng, còn người thì chạy tới nhà một nam nhân đầu đầu ăn ngon ngủ kỹ. Chỉ vì mấy miếng bánh mà cả nhà cũng không muốn về hả?”

Thuận Tử biến về hình người, quỳ gối trên tấm niệm mềm, hai tay nhéo lỗ tai, gương mặt no tròn nhăn nhúm, thẳng thẳng nhận sai.

“Oa oa oa... Tam ca đệ không dám... Tam ca đệ sai rồi... Oa oa... Nhưng bánh ngon lắm...” Thuận Tử đang nhận sai còn không quên biện bạch mấy tiếng.

Tam ca hung tợn trừng hấn, Thuận Tử liền tịt, nhưng vẻ mặt ảm a ảm ỨC. Về nhà rồi, hấn sẽ không còn bánh ngon như vậy để ăn... Có thể đóng gói mang về không? Có thể đóng gói Cao Bính tiểu ca mang về luôn không?

“Người mơ đẹp hỉ? Ta không cho phép một dã nam nhân tiến vào cửa Kỳ phủ đâu hen!” Kỳ Ế như đoán được tư tưởng trong lòng Thuận Tử, quyết đoán từ chối.

Thuận Tử sắp khóc nức, xụ cả mặt. Tuy đã một nghìn tuổi nhưng nét trẻ con trên mặt vẫn còn, gương mặt non nớt như vĩnh viễn chẳng thể trưởng thành.

Tam ca ngồi trên mép giường, chân chéo nguẩy, vẻ không vui. Quá mấy khắc, lại bỏ hai chân ra, vỗ vỗ bập đùi mình, âm âm nói “Qua đây”. Thuận Tử lập tức hóa thành bé nấp, phóng cái vèo lên đùi tam ca, ngoan ngoãn bất động, chờ tam ca lên tiếng.

“Người nặng hơn hỉ, ăn ngon quá mà ha!” Tam ca âm âm nói, nhéo nhéo cái bụng tròn của hấn. Thuận Tử không khỏi đỏ mặt, hên mà đang trong nguyên hình, hấn chỉ dùng vuốt che mặt.

“Muốn ở lại thì linh cơ chút, đừng để bị ăn hiếp.”

Thuận Tử mới nghe Tam ca mào đầu đã biết có hi vọng, bèn gật đầu lía lịa, mặc kệ Tam ca nói gì cũng phải gật đầu! Tam ca lại cho hấn một túi thuốc, dặn gì gì đấy, nhưng Thuận Tử bận vui quên trời đất nên có nghe được gì đâu, chỉ biết cầm gói thuốc và gật đầu tiếp. Tam ca vò xù cả mình lông của hấn rồi đi mất, chắc không tính chạm mặt nam nhân loài người kia.

Tam ca đáp ứng cho hấn ở lại cùng nam nhân! Thuận Tử vui vẻ lăn lộn trên giường, vui sướng hú mấy tiếng, gói thuốc kẹp trong móng bị vỡ, rất nhiều bụi phấn màu trắng bay lên khiến Thuận Tử phải nhảy mũi mấy cái liên tục.

“Ôi chào, Tam ca nói cho Cao Bính uống hay không cho Cao Bính uống đi hỉ?”

Thuận Tử nghèo cổ nhớ lại lời Tam ca, nhưng nghĩ quai cũng không ra câu then chốt là thế nào. Nhưng thuốc bột của Tam ca quý dữ lắm, được xưng ngàn vàng khó mua trong cả lục giới, hẳn là phù sa không chảy ruộng người ngoài, vậy chắc chắn dành cho hẳn rồi chứ đâu nữa! Đúng! Tam ca nói vì không để hẳn bị khi dễ nên phải uống thuốc! Thuận Tử nghĩ vậy rồi cũng làm vậy thật. Hẳn là lưỡi liếm hết mớ thuốc bột thơm thơm ngọt ngọt này vào bụng. Giống y đường trắng!

Hẳn là Thuận Tử hữu dụng! Hẳn uống thuốc rồi sẽ thành Thuận Tử cường tráng! Thành Thuận Tử thông minh! Đúng... ờm... sau nóng nóng thế nào ấy nhỉ... mệt mệt nữa... khô khô... khô khô khô...

= = = = = o0o = = = = =

Lời người biên tập: Anh em chuẩn bị khăn giấy sẵn sàng nhen =))))))

5. Chương 5

Edit: Quân

Oa oa... nóng quá... oa oa... thiệt ngứa... mông ngứa quá... oa oa oa...

Thuận Tử trong hình người, ưỡn ẹo qua lại khắp mặt giường, mồ hôi tuôn như suối, y phục đơn bạc bị hẳn cọ bung hết cả ra, nửa che nửa hở, da thịt béo mềm như ẩn như hiện, làn da như bị rót nước nóng nên đỏ ửng lên. Một làn hương ngọt ngấy tràn ngập gian phòng, vừa như mật lại như đường, lại thoang thoang mùi thịt.

Thuận Tử cọ chân lên đệm, chỉ cần động nhẹ, chỗ hậu huyết bị chặn ma sát tê rần hết cả, một cảm giác thoải mái tê dại làm hẳn run bắn cả người.

“Ừm... ư... Ngứa quá ngứa quá... oa oa...”

Cái mông vừa ngứa vừa nóng, sáo thịt phía trước càng lúc càng ngứa, cả người càng lúc càng nóng. Hẳn nóng tới khó chịu. Có phải hẳn quá ngốc nên uống lộn thuốc rồi không? Oa oa oa... Sao hẳn lại dần như vậy... Hẳn là thằng ngu... Oa oa oa... Thuận Tử khổ sở khóc òa lên, vùi cả mặt vào gối mềm.

Cao Bính vừa đẩy cửa bèn thấy cái mông vừa mềm vừa tròn mây mẩy của Thuận Tử đang trần truồng lác lư. Máu nóng xộc thẳng lên não y. Y hít vào thật sâu để trấn định, nhưng đúng lúc ngửi thấy mùi thịt xen lẫn trong mùi ngấy ngọt của kẹo thì cổ máu nóng vọt luôn xuống nửa người dưới, đỉnh cái khó của y thành túp liều.

Trần... trấn định!

Cao Bính quăng cho mình hai bạt tay vang dội mới ôn nhu hỏi han. Thuận Tử lập tức nhào vào ngực y, oa oa gào khóc.

“Oa oa ta là thằng ngu ta là thằng ngu! Oa oa oa... Ta ngu quá... Ta thật vô dụng... Oa... Không ai cần ta... Ta không quan trọng chút nào... oa ... oa oa... ô...”

Một sóng hương kẹo ngọt xen lẫn vị thịt đánh úp về phía Cao Bính, nửa người dưới chẳng có mấy lãnh tỉnh của nam nhân càng khó giữ tỉnh táo, hung mãnh kêu gào đòi giải phóng. Theo động tác quá lớn của Thuận Tử, y phục trên người hắn trượt xuống hoàn toàn, hai tay Cao Bính vừa khéo mà chạm hẳn vào da thịt mềm mại nóng hôi hổi, cái cảm giác no đủ trên tay khiến người ta kích động đến cỡ nào.

“Em không có ngốc, em không ngốc, em càng không phải không ai thèm hay vô dụng. Em rất quan trọng... Tiểu Thuận Thuận... Ta sẽ nuôi em mãi mãi... cũng mãi mãi cần em... ngoan...”

Cao Bính nâng cằm Thuận Tử, dùng đôi môi giam chặt cái miệng mềm mại, đẩy Thuận Tử ngã xuống giường, tay kia xoa nắn cặp mông no tròn của hắn. Khi ngón tay xẹt qua đùi trong, Thuận Tử run bắn lên, hồn hển học ra một ngụm khí nóng, thất lưỡng và mông nâng cao lên chờ mong càng nhiều hơn nữa.

Khi ngón tay Cao Bính quệt tý bơ và đẩy vào tiểu huyết của hắn, Thuận Tử mới bắt đầu thấy xấu hổ. Hắn dùng tay che kín mặt, cứ ưỡn ẹo miết.

Cao Bính dùng bơ làm mềm cho tiểu huyết Thuận Tử, mỗi một chỗ y hôn lên đều khiến Thuận Tử sướng phát run, sự vuốt ve khắp mọi nơi ấy làm hắn cực kỳ thoải mái, chỉ có thể sùi lơ ra đó mà rên rỉ thở dốc. Y để đôi cánh tay đầy đà vòng lên cổ mình, dùng gối lót dưới eo hắn, lại gác hai chân của hắn lên hông mình.

Y cảm gậy thịt cắm thẳng vào, từng chút từng chút chen vào lỗ nhỏ vừa khai phá. Y có thể cảm nhận được vách thịt mềm mại của hắn bao chặt lấy chính mình, có thể cảm nhận được bên trong Thuận Tử đang co rút từng chấp, và còn cảm nhận được Thuận Tử đang run lên.

“Tiểu Thuận Thuận... Người đáng yêu nhất...”

Cao Bính vuốt ve gò má phúng phính của Thuận Tử, ấy rồi y đỡ eo hắn, bắt đầu vòng luật động đầu tiên.

“Hm... ưm... a ... a a...”

Nho nhỏ, vô tội, ngọt ngào, những tiếng rên rỉ chẳng làm ra vẻ liên tục thoát ra từ miệng Thuận Tử. Hắn quần lấy nam nhân, nhắm mắt hưởng thụ cảm giác sướng rơn ập đến từng sóng từng sóng. Cao Bính biến đổi tư thế xuyên xỏ. Thuận Tử cũng mặc y lật mình tới lui, dưới mông như bị một cái cọc bằng thịt liên tục cắm vào rút ra, hắn như bột trong cối, bị nện lại nện lại nện. Hắn chỉ biết như vậy rất sướng, chỉ biết Cao Bính yêu thương mình, chỉ biết nam nhân sẽ không làm gì tổn thương tới hắn.

“A a... ưm... a a... hm... a... Bính... Bính bính...”

“Này... Tiểu Thuận Thuận, em đang gọi ta? Hay là đang gọi ‘bánh’? Hoặc là muốn cái cán thịt này nhanh hơn sâu hơn làm em sướng hơn?”

“Oa... Bính bánh cán Bính... Ưm... a... Sướng... Ăn bánh... ăn Bính... cán...” Thuận Tử bị y chọc cái cong làm cho loạn tùng phèo, đến cả bản thân nói gì cũng không biết.

Dù sao thì bất kể là Bính hay bánh vẫn là cán, đại khái đều sẽ biến thành thứ hân thích nhất.

“Hm ưm... ưm... a a...”

Cao Bính không biết mình đã bắn mấy lần vào trong tiểu huyết của Thuận Tử, biến nơi giao hợp giữa hai người và một mảnh giường đều dính dấp ẩm ướt. Có vài lần, y không cần cả bơ vẫn dễ dàng đẩy thất lưng, tiến vào bên trong Thuận Tử, thỏa thích rong ruổi. Y không hề biết mình có thể dừng mãi mãi tới vậy, chỉ cần nghe thấy mùi hương kẹo ngọt trên người Thuận Tử là thấy bản thân lại sinh long hoạt hổ tinh lực dư thừa, cán thịt lại cứng rắn thẳng tắp chờ y tái chiến.

Thuận Tử càng như một con cá béo ú mà trơn trượt giẫy dụa trong ngực y, hoặc chủ động nhếch mông đón hùa theo y. Dâm thanh dâm ngữ vui thích giữa bọn họ khiến bất kỳ hạ nhân nào đi ngang phòng đều phải đỏ tai nóng mặt.

Cao Bính và Thuận Tử chẳng biết chiến bao nhiêu hiệp, hạ nhân ngồi xổm góc tường nghe cảnh xuân cũng lười đếm, từ dán lên ván cửa nghe trộm tới lần ra ngủ thành cục. Mãi đến màu trắng bạc ẩn hiện ở đường chân trời, lão gia quý phủ của bọn họ mới kêu mang nước nóng vào phòng.

Người lập tức khiêng nước vào phòng, đồng thời len lén nhìn thân ảnh trên giường. Thật ra, ngoại trừ một cục chần cuộn tròn và lão gia y áo chỉnh tề thì bọn họ chẳng thấy được gì suýt.

Thuốc của tam ca là hy vọng có thể thuốc ngã Cao Bính. Người dùng sẽ trở nên dâm dăng và tỏa hương, hùng tính ngửi thấy mùi hương này sẽ dừng mãi mãi đến mức kim thương không ngã. Kết quả đầu... Thuốc đẩy ngã Thuận Tử! Tam ca sẽ hận rèn sắt không thành thép tới cỡ nào đây!

= = = = =

Lời người biên tập: Trước có giải thích sơ là Bính và bánh đồng âm, hôm nay cũng có 1 từ đồng âm nữa là ‘bính’ trong chạm, xuyên qua, cắm vào... =)))) Cho nên quý vị cứ hiểu là em hô kêu tên anh, mà anh chơi trố, gài em nó đòi làm mạnh hơn =))))))

6. Chương 6

Edit: Tam Quân

Từ sau đêm mây mưa cùng Cao Bính, thời gian Thuận Tử ở lại trong hình người nhiều hơn trước, nhưng phần lớn là vì được cùng đi tham gia yến hội với Cao Bính. Bính thường, Thuận Tử vẫn thích duy trì nguyên hình hơn, bất kể là nằm trên vai nam nhân, cuộn trong ngực nam nhân, hoặc lắc lư khắp nơi kiếm ăn. Bởi hân trong hình hồ có thể để nam nhân ôm gọn vào lòng, có thể ngủ cạnh y, có thể chìm trong mùi hương nhàn nhạt trên người y.

Đương nhiên, chuyện tiêu hao thời gian nhất bây giờ của Thuận Tử là bị Cao Bính lật tới lật lui trên giường. Cao Bính thích vừa vỗ về làn da no đủ của hắn, vừa thúc gậy thịt của mình vào trong miệng nhỏ dính đầy bọt, làm Thuận Tử ngâm lên từng tiếng từng tiếng ngọt nị. Cao Bính đặt biệt thích dùng tay xoa nắn cặp mông căng mây mây của Thuận Tử, rồi dùng sức mà đâm vào rút ra. Lúc này, Thuận Tử sẽ lắc mông, tạo ra âm thanh dâm mỹ dồn dập, phản ứng vô cùng đáng yêu lại thúc tình.

Cao Bính không phải là một nam nhân túng dục, nhưng kể từ khi da thịt kết hợp cùng Thuận Tử, y liền yêu mất tư vị giao hợp cùng hắn. Mỗi ngày không mò hắn hai cái, không bắn vào miệng nhỏ một hai lần là y thấy cả người khó ở.

Thuận Tử vẫn trước sau đơn thuần không đổi, thích ăn, không làm kiêu không e dè, có thì ăn, không có ăn cũng không phát giận. Một Thuận Tử đáng yêu như vậy, y thật không hiểu tại sao gia nãi đa nường huynh đệ tỷ muội trong nhà hắn lại không cho hắn nhiều yêu thương hơn chút? Không yêu thương hắn cũng không sao, để y cứng chiu; Thuận Tử chưa từng đứng nhất không quan hệ, trong mắt trong lòng y, Thuận Tử chính là đệ nhất.

“Hắc xì!”

Thuận Tử hiếm khi biến về hình người, theo Cao Bính đọc sách trong thư phòng, đột nhiên hắc hơi, Cao Bính lập tức bỏ sách, ngẩng đầu hỏi.

“Lạnh phải không? Sao chỉ mặc một kiện y phục? Mùa thu dễ lạnh.”

“Ta béo mà! Không lạnh đâu...”

Cao Bính lập tức kéo áo choàng vắt trên thành ghế xuống, khoác vào người Thuận Tử.

“Em không béo, đây là thịt, thịt thật mới tốt. Mà dù em có ăn ngon thì vẫn sẽ bị thương hàn cảm mạo, phủ thêm.”

“Cao Bính thiệt tốt!” Thuận Tử cười ngốc.

“Tiểu Thuận Thuận, em là bảo bối của ta mà!” Cao Bính nâng mặt Thuận Tử lên, hạ xuống môi hắn một cái hôn thật mạnh. Mặt Thuận Tử đỏ rần, phốc cái đã biến lại thành nầm, vùi mặt vào trong áo choàng, chỉ chừa lại cặp lông mày tròn vo đầy lông. Cao Bính bèn nhéo cái lông mày ấy mấy lần rồi ôm Thuận Tử hình hồ vào ngực, quay lại ghế, bàn tay vẫn không buông tha thịt của Thuận Tử.

“Ngao...” Thuận Tử gọi nhỏ rồi biến lại hình người, nằm trong ngực Cao Bính mà thở hừ hừ, Cao Bính thuận thế cởi vạt áo hắn ra, tách hai chân Thuận Tử ra hai bên tay ghế, bàn tay to linh hoạt chui vào giữa hai chân hắn, một tay thì hoạt động ở phía trước, một tay khai thác phía sau. Miệng nhỏ đêm đêm bị yêu thương nhanh chóng mềm nhũn ra, Cao Bính lột phẳng quần con, đặt tiểu huynh đệ ngay miệng nhỏ của Thuận Tử, đỉnh lên hạ xuống liên tục.

“A... A... Bính... Bính Bính... ưm... ha...”

“Gậy của Bính Bính trong động nhỏ của Tiểu Thuận Thuận nè!” Cao Bính nói khê vào tai Thuận Tử, Thuận Tử run bắn cả người mà rên ư a, hai tay ôm lấy bàn tay cầm cây thịt của hắn, eo lên xuống phập phồng theo nam nhân, lông cũng vô thức kẹp lấy uốn éo.

“Thuận Thuận bảo bối... thật giỏi...”

“Ha... Ha ưm... Bính Bính... Hư...”

Hóa ra, ngoài ăn ra còn có chuyện hạnh phúc đến vậy.

“Kết quả dò la là thật?”

“Thiên chân vạn xác! Họ Cao đích thật bị thiếu niên linh hồ mê hoặc thần hồn điên đảo.”

“Chắc chắc chắc, trước ra cứ tưởng thiếu niên đó chỉ là thằng mập, ai ngờ là linh hồ, lại còn năng lực bực này.”

“Nè nè lão bản, nói béo cũng không đúng, người ta gọi là đầy đà đó nha! Ngài xem làn da đó coi, đủ non đủ trắng! Sờ lên chắc chắn như cừu con đấy... Hơn nữa, hắn là linh hồ, không chỉ chiêu tài, còn phục vụ họ Cao đến cái là sướng khoái. Ngay cả tiểu nhân còn muốn thử đây...”

“Đạt được không?”

“Trừ cây gậy thịt trên người họ Cao ra, con linh hồ đó thích ăn nhất. Chỉ cần tốn ít rượu cùng thức ăn là...”

“Ngươi coi rồi làm đi! Lừa thiếu niên linh hồ tới tay cho ta!”

“Tuân mệnh lão bản.”

7. Chương 7

Edit: Tam Quân

Thơm quá... thơm quá... không phải bánh... là thịt gà!

Thuận Tử trong hình nộm đang nằm trong đình phơi nắng, Bính Bính đi nói chuyện làm ăn rồi, nghe nói đối phương rất đáng ghét nên không chịu mang hân theo. Không có nam nhân chán lắm, vì vậy Thuận Tử không tìm ăn ngay cả khi ngủ như thường ngày mà chạy đi phơi nắng. Lúc này, một làn hương mát lạnh xông vào mũi, Thuận Tử ngó lên hít hà, phát hiện mùi thịt gà bay từ ngoài tường vào.

Hắn đứng lên, lắc lư ra khỏi phủ để tìm kiếm. Kết quả còn thật tìm được một con gà nấu rượu Hoa Điều được bọc trong lá sen, nằm giữa đường. Gà Hoa Điều được bọc lá sen nên không dính chút bụi nào. Thuận Tử ngồi xổm xuống rồi ngó trái ngó phải, chờ giây lát, thấy không ai tới nhận mới dùng vuốt phanh con gà làm hai. Hắn gặm sạch một nửa con gà Hoa Điều.

Thuận Tử ăn xong nửa con gà Hoa Điều không mỡ vị tươi mới lại nồng nặc mùi rượu, hắn mới dùng lá sen bọc nửa con gà còn lại, hai tay ôm lấy gói lá sen, hai chân tung tẩy chạy về Cao phủ. Vận khí hôm thiệt tốt! Ven đường nhặt được gà Hoa Điều thơm ngào ngạt... ngạt... ưm... buồn... ha... buồn ngủ...

“Rầm” một tiếng, Thuận Tử ghé vào gói lá sen ngủ khò khò, một nam tử vẫn luôn ẩn nấp gần đó bèn vọt ra, chụp lấy hắn. Còn nửa con gà còn lại ấy hả? Cứ bỏ xác nó đi. Dù sao thì Gà Hoa Điều của Hương Mãn Lâu có đất đi nữa thì cũng chỉ là đồ ăn dùng dẫn dụ con hồ ly béo này mà thôi. Nếu chụp được nó rồi, còn cần con gà ăn một nửa làm gì nữa.

Tuy rằng trộm Thuận Tử về rồi, Ngụy Toa Nam giả ý buôn bán với Cao Bính trở về lại đá phải nan đề. Hắn không biết làm sao để con hồ ly béo này biến thành người. Hắn cầm tấm bùa – nghe đồn rất lợi hại – dán lên lưng Thuận Tử, ai ngờ chẳng động tĩnh gì hơn. Hồ ly béo quào một cái đã xé lá bùa thành hai mảnh.

Ngụy Toa Nam chột chột vô bụng Thuận Tử, bóp đệm thịt của hắn, kéo đuôi hắn, chột mũi hắn, Thuận Tử cũng chỉ giật giật rồi ngủ khò tiếp. Mãi đến khi Thuận Tử xoay người, phơi ra cái bụng đầy thịt, bốn chân giang rộng, lộ ra mầm thịt nhỏ xíu giữa hai chân sau, Ngụy Toa Nam mới khẽ động linh cơ. Hắn lấy tay chột chột vật giữa hai đùi Thuận Tử, quả nhiên “ầm” một lần khói xanh, Thuận Tử biến thành người.

Nhìn thiếu niên da trắng đầy đà ăn mặc đơn bạc, trên da thịt còn tản ra một mùi hương ngọt nị đặc thù, Ngụy Toa Nam nuốt nước miệng ực ực, đưa tay vén áo trên người Thuận Tử. Lúc này, một bàn tay tẻ bạc chẳng biết từ đâu vươn ra – bàn tay đó trắng đến mức thấy cả mạch máu – túm lấy cổ tay Ngụy Toa Nam. Một nam tử trắng niên như Ngụy Toa Nam lại bị vứt văng ra ngoài một cách nhẹ bẫng, cổ tay bị quặp đi kỳ cục.

“Người còn không đáng cho ta thu thập.”

Nam tử bạch y quỹ mị tóc bạc da trắng lạnh lùng nhìn hấn, tay điểm một cái, Thuận Tử bèn trở lại hình hồ. Nam tử ôm Thuận Tử vào ngực rồi rời đi lặng lẽ như một du hồn. Ngụy Toa Nam bị dọa xuất mồ hôi hột. Có người nói, kể từ đó trở đi, Ngụy lão bản không còn nói được nữa.

Kỳ Ế ôm Thuận Tử ngủ say quay trở lại Thanh Vân Sơn. Nếu ngay cả bảo vệ Thuận Tử cũng không làm được, hấn không cần thiết phải giao Thuận Tử cho nam nhân đó nữa. Loại nam nhân chẳng đáng giá phó thác như y làm hấn càng mất niềm tin vào “thương nhân”. Thương nhân thì chỉ cần lợi ích đủ lớn, hết thủy đều có thể đổi chác mua bán. Hấn thà để Thuận Tử hận hấn cũng không cần Thuận Tử hận chính mình.

8. Chương 8

Edit: Tam Quân

“Gà Hoa Điều! Gà!”

Thuận Tử bật tỉnh, hai tay với lấy khoảng không. Tam ca ngồi đọc sách bên cạnh, nghe thấy thế bèn búng trán hấn.

“Đây đâu chỉ có ăn! Người cũng không thử nghĩ coi, vô duyên vô cớ làm sao có gà rút ven đường cho người nhặt?”

“Của người ta đánh rơi mà! Tam ca, còn nữa con nữa đâu? Đệ cố ý chừa cho Bính Bính ăn đó.” Thuận Tử xoa trán, vừa nhìn trái nhìn phải. Ủa? Nhà mình mà?

“Thuận Tử, thuốc tam ca cho người là muốn giúp người đề người kia cướp thượng phong, chứ không phải cho người tự thuốc mình rồi nằm ngang để người ta ăn sạch!” Kỳ Ế lạnh mặt cau kinh.

“Đệ... Đệ không nghe rõ... Nhưng Bính Bính rất tốt với đệ...”

“Trước khi người có giá trị lợi dụng thì hấn phải tốt với người thôi. Người là con hồ ly y mang đi từ miếu nhà chúng ta, nên y chỉ xem người là thú cưng chiêu tài cát tường mà thôi. Theo ta thấy, mấy ngày nay, người triền miên với y đã không ít, đủ cho người lưu giữ cái tưởng niệm rồi.”

Tam ca bảo tôi tớ và đệ đệ muội muội trong coi Thuận Tử nghiêm mật, không cho hấn có cơ hội chuồn ra Kỳ phủ thêm lần nữa.

Cao Bính về đến nhà, phát hiện Thuận Tử mất tích, nóng nảy lật ngược cả phủ đệ cũng không tìm ra tung

tích. Y hỏi thăm hàng xóm, nghe nói có một tên lăm la lăm lét dùng con gà bắt cóc Thuận Tử rồi. Cao Bính điều tra một phen, nhanh chóng tra ra Ngụy Toa Nam.

Khi đó, Ngụy Toa Nam còn đang bó bột cánh tay, đang uống thuốc thì Cao Bính mặt lạnh xông vào, một hàng người theo sau đều mang đao kiếm. Gia đình và thê thiếp Ngụy Toa Nam hoảng sợ bỏ chạy, chỉ còn lại Cao Bính và người y mang tới.

Cao Bính dè vai Ngụy Toa Nam một cái, vai Ngụy Toa Nam trật khớp.

“Ta hỏi người đáp, nếu có giấu diếm, ta cho người chết không chỗ chôn!”

Ngụy Toa Nam lập tức một năm một mười nhận tội, còn không quên cầu xin van nài, nước mắt ràn rụa. Đột nhiên bốc lên mùi tanh hôi, hóa ra hắn bị dọa tè ra quần. Cho tới bây giờ, hắn chưa từng nghĩ rằng người luôn ôn hòa với người ngoài như Cao Bính cũng có thủ đoạn quyết đoán bức này. Hơn nữa, nhìn khí thế hung thần ác sát của y, tuyệt đối nói được làm được!

“Quý áo trắng tóc trắng?”

Cao Bính từ Ngụy Toa Nam chiêu ra tình hình thực tế, cái người có thể tự do thay đổi hình thái của Thuận Tử, còn yêu thương đưa em ấy đi hẳn là người nhà của em ấy. Nên tới vẫn phải tới. Vì vậy, Cao Bính quyết định thu thập hành lý, chuẩn bị một phen, cuối cùng dẫn một đội nhân mã, khua chiêng gõ trống mang lễ vật đến miếu hồ tiên dưới chân núi Thanh Vân Sơn một lần nữa.

Y quyết định tam môi lục súc, danh môi chính chúc mà lấy Thuận Tử về nhà!

Cao Bính đến Miếu Hồ Tiên thì ba quỳ chín lạy, hai tay chấp lại, nói to ý đồ đến. Tiếng nói trầm thấp hùng hậu của y quanh quất trong miếu, cống phẩm quả tặng chất đầy cả tòa Miếu Hồ Tiên. Làm náo nhiệt tới mức thôn xóm thành trấn quanh đó đều bị hấp dẫn tới. Ngay cả một ít tiên yêu thần quỷ người ma nhân rồi khắp lục giới đều xen lẫn vào đoàn người hoặc ẩn thân đi xem náo nhiệt. Bởi bọn họ đều nghe nói, tên nhân loại này muốn đến cưới Lục Thập Lục trên núi Thanh Vân Sơn. Mà khắp lục giới đều biết, muốn cưới bất luận con tiên hồ nào đều phải bước qua khảo nghiệm của Tam gia hỉ nộ vô thường nào đó!

Cao Bính quỳ trước bàn thờ, cứ ba quỳ chín lạy, rồi lại nói ý đồ đến, ngay cả dàn tấu đàn thổi sáo đều một nghiêng trái ngã phải, mồ hôi chảy ròng ròng khắp người Cao Bính, nhưng hắn vẫn giữ nguyên nét mặt kiên định.

Lúc này, một trận gió xoáy vút đến, Y Thần giữ chức thú cười ôm Kỳ Ế hiện ra trên bàn thờ, Kỳ Ế vung tay, cho nam nhân hai bạt tay vang dội.

Tiên yêu thần quỷ người ma chen lẫn như nêm cối xung quanh đều không hện mà cùng hít ngược một hơi, căng cứng cơ thể. Bởi bọn họ biết, đây mới chỉ là ra oai phủ đầu mà thôi.

9. Chương 9

Edit: Quân

“Chỉ bằng người?” Kỳ Ế khoanh tay ôm ngực, dùng tư thế bộ nghệ từ trên cao nhìn xuống Cao Bính, coi y như hạt bụi con kiến mà thôi.

Cao Bính quỳ trên mặt đất lạnh lẽo cứng rắn, ngẩng đầu, không kiêu ngạo không siểm nịnh, kiên định trả lời.

“Phải, chỉ bằng ta.”

Kỳ Ế như bị thái độ của hắn chọc tức, dương tay tính cho y thêm bạt tay nữa, lại bị Y Thần nắm nhẹ cổ tay.

“Tiểu Ế, đừng như vậy. Ta thấy y rất có thành ý, Thuận Tử theo y sẽ không thiệt thòi.”

“Người biết cái gì? Buông tay!”

Y Thần thả lỏng tay ra. Tam ca hung hăng trừng mắt nhìn người xem trò vui, cả đám rụt cổ, nhất thời thấy như rớt vào hầm băng. Tam ca cười lạnh, chợt nở nụ cười cực kỳ dịu dàng, vỗ vỗ vai Cao Bính.

“Vậy người cứ quỳ cho tốt, đừng ăn cũng đừng ngủ, để ta coi thử thành ý của người được bao lớn!”

Nói rồi quay người, đặt tay lên mu bàn tay của Y Thần. Y Thần lập tức ôm lấy Tam ca. Một trận gió xoáy bay tới, cả hai liền biến mất.

Quần chúng biết chuyện hôm nay đại khái tạm dừng, nhanh chóng giải tán. Cao Bính bảo đội tặc lữ về trước, chỉ còn mình quỳ lại giữa miếu. Buổi tối không có bếp lửa, cả tòa miếu càng thêm thanh lạnh, vừa lạnh vừa rét, cú đêm còn kêu “cú cú” bên ngoài, gần đó không biết có bao nhiêu quỷ mị đang rình mò, mơ hồ còn nghe thấy tiếng cười trộm của chúng yêu quỷ, tựa như có cả dã thú trí lực thấp đang nhìn chăm chăm, chỉ chờ chờ xông vào cắn nuốt người bên trong.

“Làm càn.”

Trong gió lạnh, chẳng biết là ai phát ra một tiếng đập bạc mà uy nghiêm, ngũ quỷ thần xa ầm núp xung quanh chạy tứ tán.

“Ôi chào... bánh ngọt... còn có thiệt nhiều lễ vật nữa! Sao Tiểu Tam không cho người bán bánh cưới Thuận Thuận? Mấy ngày nay, Thuận Thuận không ăn gì hết, chỉ toàn khóc đây!”

“Suyt... ngoan... đi thôi!”

Thật lâu sau cũng không có thêm tiếng động, mọi thứ quay về an tĩnh trang nghiêm. Cao Bính nghe thấy Thuận Tử không ăn còn khóc mỗi ngày thì trái tim siết lại. Nếu không phải do y sơ sẩy để Thuận Thuận bị bắt cóc, Bạch y hồ tiên đó làm sao sẽ lo lắng khi giao Thuận Tử cho y? Tiểu Thuận Thuận của y...

Cao Bính nghe lời Kỳ Ế, không dám ăn không dám ngủ, cả nước cũng chưa từng uống, kiên trì quỳ, khớp xương toàn thân cứng ngắc, miệng khô lưỡi khô, hai chân vừa xót vừa đau, tựa như có mấy trăm cây kim châm vào đầu gối y, cứ cách một khoảng thời gian thì bao tử lại quặn đau một trận, gian nan như vậy mà quỳ qua ba ngày hai đêm.

Đến ngày thứ ba, mắt y bắt đầu mờ, môi nứt nẻ vì khô lạnh, đầu gối như bị lột đi tri giác, cảm thấy hồn phách sắp tách rời thân xác, thần chí trở nên rời rạc.

“Bính Bính... Bính Bính...”

Cao Bính còn nghĩ, có phải y bị xuất hiện huyền thính rồi không thì thấy Thuận Tử gần như gầy đi một vòng lớn đang chạy bình bịch tới cạnh mình, hẳn cứ lê chậm chậm tới, vừa đi vừa khóc ào ào.

“Tiểu Thuận Thuận... đừng khóc... ta... còn có thể... kiên trì... Ta... nhất định... nhất định... sẽ... cưới được em...”

“Oa oa... Bính Bính... Bính Bính... Oa oa oa...”

Chợt Cao Bính ngã cái “rầm”, không thể kiên trì mà mất đi ý thức.

“Ô a a... oa a a a ... Bính Bính chết rồi... Bính Bính chết rồi... oa oa oa...” Thuận Tử gào lên, Y Thần ôm Tam ca hiện ra lần nữa.

“Y không chết, dù có chết thì chỉ cần Thuận Tử người mở miệng, Tam ca cũng có thể đi địa phủ cướp hồn phách của y về!”

“Oa oa... Tam ca... Tam ca... Oa oa oa...”

“Phiền chết, khóc khóc khóc! Lại khóc ta sẽ không cứu y, cho y chết luôn!” Kỳ Ế uy hiếp, Thuận Tử lập tức dùng móng hồ bịt miệng, nhưng nước mắt to bằng hạt đậu cứ rơi rớt khỏi viền mắt.

Trải qua cứu chữa, Cao Bính rốt cuộc tỉnh lại. Thuận Tử lập tức nhào vào ngực y mà rơi lệ. Tam ca banh mặt ngồi bên cạnh.

“Đa... đa tạ tiên quân thành toàn...” Cao Bính đáp tạ.

“Không đơn giản như vậy. Ta còn có một điều kiện. Người phải buông tha sự nghiệp, gia tài bạc triệu, đến ở rể Kỳ phủ chúng ta, chỉ bầu bạn một mình Thuận Tử.”

“Tiểu Ế!” Y Thần nghĩ điều kiện này quá mức nghiêm khắc.

“... Tiền tài là vật ngoài thân, ta đồng ý. Chỉ cần để ta được chăm sóc Thuận Tử, để ta tiếp tục yêu thương cưng chiều em ấy thì ở rể hay cưới về chẳng có gì khác biệt.”

“... Tốt lắm, người cưới Thuận Tử về đi!” Tự nhiên, Tam ca cười rộ lên như gió xuân phấp phới, chốc giện chốc vui làm Cao Bính và Y Thần không khỏi lú lười.

Thấy bọn họ trợn mắt há hốc mồm, Tam ca lại giện tái mặt.

“Sao hử, ta không thông tình đạt lý lắm hử?”

“Không không không, tiên quân rộng lượng nhất!”

“Tiểu Ế sáng suốt nhất!”

Tam ca không thềm quan tâm, quay sang ôm Thuận Tử vào lòng. Thuận Tử ngổn khóc mà cười, Tam ca cũng cười, tựa như chơi với hài tử mà chơi trò ném cao cao với hử.

“Ai yo ~ Tiểu Thuận Thuận phải gả đi rồi mà không biết xấu hổ! Không biết xấu hổ! Ha ha ha ha!”

“>/////////< “

10. Chương 10

Edit: Quân

Cao Bính và Thuận Tử cuối cùng cũng được thành thân, mà trằng hôn sự này lại trở thành kỳ văn mới nhất trong cả lục giới. Ngày Thuận Tử “xuất giá”, hử không biến thành người mặc hử phục. Tam ca dùng

một tấm lụa đỏ quấn quanh hấn rồi thắt nơ lại, lại giao hấn cho chuẩn tân lang quan Cao Bính. Thuận Tử bị lụa đỏ đóng gói kín mít, chỉ lộ ra mặt, tứ chi và đuôi. Dáng vẻ tròn vo đỏ hồng hồng thiệt giống trái banh vải.

“Ôm chặt, hình người quá tiêu hao thể lực. Trở về nhớ bồi bổ đệ ấy cho tốt. Mấy ngày qua, đệ ấy bị rớt mấy cân đây.”

Cao Bính ôm Thuận Tử vào ngực, lén lút ở góc khuất người không thấy mà ngắt eo bóp mông hấn. Thuận Tử xấu hổ giãy dụa, cứ nhũn nhũn vào lòng y mà trốn.

“Thuận Tử Thuận Tử! Đại tẩu tới! Giờ không để đại tẩu vuốt lông, mai một xuất giá rồi, người không còn cơ hội đó nha!”

Thuận Tử nhìn Thương Huyền đứng đó, lại ngẩng đầu nhìn Cao Bính, ấy rồi hấn cọ cọ lòng ngực Cao Bính, nói: “Kệ chứ! Ta có Bính Bính, Bính Bính thương ta, Bính Bính sẽ vuốt lông cho ta.”

Cao Bính cười xòa, một tay nâng cái mông đầy thịt của Thuận Tử, lưu loát phóng lên ngựa. Thuận Tử vui vẻ vung muốt vuốt tạm biệt đông đảo huynh đệ tỷ muội. Sau đó, Cao Bính giục ngựa phóng đi, vừa đi vừa lấy ngoại bào bao hấn lại, thay hấn chặn đi bão cát, cũng cho hấn một cái ôm ấm áp.

Tin tức “Cao Ký Bính Hành” – Cao lão bản cưới một con hồ ly nhanh chóng truyền đi khắp phố lớn ngõ nhỏ. Hương thân đến vây xem không ít, chen chúc vòng trong vòng ngoài, khiến Cao phủ chật như niêm cổ. “Cao Ký Bính Hành” còn đẩy ra một loại bánh thịt có vị mới. Bánh thịt có hình cầu tròn quay, nhân thịt ở trong thì thơm ngào ngạt mùi gà nấu rượu Hoa Điêu. Nghe nói là món mà chuẩn nương tử linh hồ yêu thích nhất. Thậm chí, ngày Cao lão bản và Thuận Tử báai đường thành thân, bánh thịt này chỉ tặng không bán, muốn ăn bao nhiêu thì lấy bấy nhiêu. Ngày đó, “Cao Ký Bính Hành” miễn phí cả ngày không hạn chế địa vị thân phận!

Cao phụ Cao mẫu cười ha hả nhìn tiểu nhi tử báai đường thành thân cùng một con hồ ly, tựa hồ không cảm thấy kỳ quái tí nào. Ngược lại, bọn họ nhìn Thuận Tử tròn vo thì càng thấy vui tai vui mắt. Trong lòng còn nghĩ, ui chao, linh hồ đáng yêu biết nhường nào, tức phụ phải đẩy đà mới tốt, vượng phu, chiêu tài, có phúc khí.

Thuận Tử đói bụng tới mức bụng gào ầm lên, vừa kết thúc báai đường và được đưa vào tân phòng là nằm bẹp lên giường. Cao Bính lập tức cầm bánh thịt và bình trà nóng tới. Thuận Tử cắn miếng bánh thịt thì ngạc nhiên kêu to, “Gà rượu Hoa Điêu!”

“Tiểu Thuận Thuận, bánh thịt này là ta làm riêng vì em, sau này sẽ gọi bánh thịt này là “Bánh thịt Thuận Tử”, chỉ bán tại “Cao Ký Bính Hành” nhà chúng ta.”

“Í í? Dừng tên của em hả? Bánh này dùng tên của em hả?”

“Tiểu Thuận Thuận, ta nghe nói, lúc đó, em còn cố ý chừa lại nửa con gà rượu Hoa Điêu cho ta. Vì phu rất

cảm động. Bánh này chính vì để kỷ niệm ngày kết hợp của chúng ta. Thích không?”

Thuận Tử ăn hết mấy cái bánh thịt gà rượu Hoa Điều, vừa cảm động vừa vui mừng, hai mắt rưng rưng.

“Bính Bính ~ Bính Bính ~ oa oa oa...”

“Ôi chào... Sao lại khóc? Nín nào nín nào, ta sẽ thương em yêu em.”

Xác định Thuận Tử đã ăn no uống đủ, tinh thần sung túc, Cao Bính mới cười tà mị mà bôi hết vãi đỏ quắn trên người Thuận Tử, lại lật ngửa hấn ra, lấy tay vỗ về mềm thịt vào tiểu cục hoa của hấn.

“Ăn no? Vậy còn muốn ăn gậy thịt của ta nữa không nào?”

Thuận Tử vắn vẹo xấu hổ mà biến thành hình người, chiếc áo đơn bạc bị cởi phăng đi, hai chân bị tách ra, miệng nhỏ khép mở phơi bày trước y. Cao Bính tỉ mỉ thoa bơ vào đó rồi mới cởi quần áo của chính mình, nắm lấy hông Thuận Tử và cắm thẳng vào cái “phốc”.

“Ừm... ha... Bính Bính... hừm.... ha a... ha a a...”

Bọn hạ nhân sắp hàng chuẩn bị nghe góc tường đã có kinh nghiệm, tự mang đệm mềm và bánh thịt khẩu vị mới lão gia mới chế ra theo. Bọn họ ngồi ngoài cửa ăn bánh thịt Thuận Tử, nghe lão gia bên trong ăn “bánh thịt Thuận Tử” chân chính, nhân sinh nha!

Cao phụ Cao mẫu quyết tâm dọn tới ở cùng tiểu nhi tử, nhưng bọn họ không cần tức phụ hầu hạ, nói là thân thể còn rất khỏe, lại càng không cần tức phụ của nhi tử tới thỉnh an mỗi sáng. Họ chỉ yêu cầu, mỗi bữa cơm phải ngồi chung bàn. Mỗi khi nhìn Thuận Tử trong hình người ăn hết mọi thức ăn trên bàn, bọn họ đều thấy bữa cơm càng ngon, càng nhìn mặt nhỏ non nớt mà béo vù vù của Thuận Tử lại càng thêm thích.

“Thuận Tử, ăn thêm chút nữa đi!” Cao mẫu thích thú gắp ít thịt sườn cho hấn.

“Cảm ơn nương!” Thuận Tử ăn rồi còn không quên lễ phép đáp tạ. Cao phụ Cao mẫu vui mừng khôn siết, tựa như lại có thêm một đứa con trai.

Vợ chồng son Cao Bính và Thuận Tử qua ngày thích ý vô cùng. Y rất vui vẻ dẫn Thuận Tử đi du sơn ngoạn thủy, hoặc cùng y đến trông coi cửa hàng, nhưng y đều theo tư tâm mà yêu cầu Thuận Tử giữ mình trong hình hồ. Không chỉ bởi như vậy thì y có thể ôm hấn vào trong ngực, càng vì y không muốn người vô nghĩa nhìn Thuận Tử của y. Trước đã có thể xuất hiện một Ngụy Toa Nam bại hoại như vậy... Tuy rằng y đã một chữ thành danh, nhưng y cũng không muốn có thêm người nhớ thương Thuận Tử đáng yêu của y.

Thuận Tử cũng rất thích ý duy trì hình nộm, mỗi ngày ăn ngon ngủ khỏe, lúc tình nùng mật ý thì lăn lên

giường, mãi đến...

“Tiểu Thuận Thuận, đây là bánh thịt gà rượu Hoa Điều em thích nhất mà! Sao không ăn?”

“... Ăn không vô...”

Thuận Tử rầu rầu, ôm đuôi cuộn tròn trên giường. Đã có chừng mấy ngày rồi, hắn không ăn uống được gì, ngay cả món mà hắn thích ăn nhất thường khi cũng không nhắc nổi cơn thèm, cảm thấy cho vào mồm là buồn nôn, hơn nữa còn muốn ngủ suốt ngày thôi.

“Bảo bối Thuận Thuận, em không có gì muốn ăn sao hả?”

“... Em muốn ăn cam xanh, xoài sống, mức mơ...”

“Mấy thứ này chua lắm, hơn nữa ăn đâu đủ no.” Cao Bính ôm Thuận Tử lên đùi, rồi bóp lưng bóp chân cho hắn, giúp hắn lên tinh thần chút nào hay chút đó.

“...” Thuận Tử không đáp lại, mắt thì hí hí như muốn ngủ nữa.

Cao Bính vì khác thường trên người Thuận Tử mà lo lắng quá mức, chẳng lẽ bệnh rồi? Hơn nữa, Thuận Tử sao cứ như là... như là...

‘Nếu Thuận Tử không thoải mái hay sinh bệnh, mà người sợ đại phu không đủ tốt thì cứ đốt pháo này lên, ta tức khắc đến ngay’. Cao Bính nhớ đến lời dặn hồi trước của Tam ca, bèn lật tung lên để tìm pháo hoa ra đốt.

“Con ơi, sao con lại phóng pháo ban ngày vậy?” Cao phụ vỗ vỗ vai con trai hỏi han.

“Thuận Tử ăn không vô, con tìm Tam ca em ấy đến xem thử...”

Lời còn chưa dứt, trong sân chợt nổi lên một trận cuồng phong, quả nhiên Y Thần ôm Kỳ Ế xuất hiện.

“Thần... thần tiên!” Cao phụ há hốc mồm, nhất thời á khẩu.

“Thuận Tử đâu?” Tam ca trực tiếp hỏi, Cao Bính bèn đi trước dẫn đường, Y Thần bị lưu lại trả lời các loại vấn đề của Cao phụ.

Tam ca nắm móng hồ của Thuận Tử lên mà bắt mạch cho hắn, lại lật bụng hắn lên sờ tới sờ lui, đột nhiên giật tít mặt mà quay đầu trừng Cao Bính.

“Làm... Làm sao vậy?”

“Người luôn bắn vào trong không đúng không?”

Bị hỏi chuyện phòng the một cách trắng trợn, ngay cả Cao Bính cũng không khỏi đỏ mặt, lộp bộp gật đầu.

Tam ca thả tay ra, hóa phép ra giấy bút rồi viết đơn thuốc, viết xong ném cho Cao Bính. Hắn quay lại đắp chăn cho Thuận Tử.

“Bốc thuốc, sắc, nhanh lên.”

“Cái đấy... Tiên nhân, Tiểu Thuận Thuận sinh bệnh gì vậy?”

“Người không biết thật? Nướng ra bánh thịt con rồi!”

“... Ta, ta lập tức đi bốc thuốc!”

Sau lại, Thuận Tử quay về thảng ngày ăn tốt uống khỏe, vẫn luôn duy trì hình nấm, càng ăn càng mập, cũng không biết hắn mập thật hay là... Nói chung là sao mấy tháng thì có sáu đứa Thuận con ới á gọi Cao Bính là cha.

Thuận Tử chắc chắn không trông con rồi đó. Bình thường, đối mặt với cảnh một đám khóc la, hắn chỉ có thể vụng về vỗ đứa này vuốt đứa kia, cuối cùng biến thành cả đám nhóc và Thuận Tử cùng khóc, “Oa oa oa... Oa oa oa...” Cả thấy bấy giọng, vô cùng náo nhiệt.

Vì vậy, việc chăm sóc đám nhóc sẽ do Cao phụ Cao mẫu Cao Bính và hạ nhân trên dưới cả Cao phủ nhận hết. Khi mà Cao Bính bộn rộn hồng bên này la bên kia để dỗ đám nhóc, Thuận Tử sẽ cuộn tròn trên giường, lẳng lặng chớp chớp mắt nhìn Cao Bính. Thông thường thì Cao Bính không để hắn chờ thêm lâu lắm, nhanh chóng trở lại cạnh hắn, giao đám nhóc cho người khác và ôm Thuận Tử vào lòng, đám nhóc thì treo đầy người y.

Cực lâu sau đó, khi mà Cao phụ Cao mẫu Cao Giáp Cao Ất đều không còn, Cao Bính chuyển nhượng cửa hàng lại cho đồng bọn tốt rồi mang Thuận Tử và đám Thuận con, cùng một ít dụng cụ làm bánh ngọt, đồ ăn, cùng nhau quay về Thanh Vân Sơn.

Từ đó về sau, Thanh Vân Sơn sinh ra một đầu bếp lợi hại, đồ ăn biết làm, bánh ngọt càng nhất tuyệt. Vì vậy... mọi người chưa từng thấy Thuận Tử gầy bao giờ. Bọn họ chỉ thường thấy Cao Bính ôm Thuận Tử, cưng yêu mà dút các loại đồ ăn cho hắn. Hoặc có khi, Cao Bính cùng Thuận Tử đều vui đùa trong nhà bếp để nghiên cứu ra các món ăn ngon. Thuận con cũng từ sáu con... biến thành... Đại ca tỏ vẻ, hắn không muốn đếm nữa, thiệt! *Toàn văn hoàn*

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/banh-trung-thu-nhan-thit-banh-thuan-tu>